

Leo Trotskij

Imperialismens mysterier

4 mars 1939

Socialisten Léon Blum och den konservative Chamberlain, som båda i lika hög grad är vänner av "fred", var för icke-intervention i den spanska affären. Hand i hand med dem gick Stalin, ex-bolsjeviken, genom sin ambassadör Maiskij, ex-mensjeviken. Små programskillnader hindrade dem inte från att vänskapligt samarbeta i namn av ett och samma höga mål.

Men nu förklarar Chamberlain att om Italien och Tyskland, efter erkännandet av Franco, inte drar tillbaka de sk frivilliga från Spanien, är England beredd att vidta de mest allvarliga åtgärder, inbegripet krig. Den radikale socialisten Daladier, en annan välkänd anhängare av "icke-intentions"-politiken, stödjer helt Chamberlain i denna fråga. Av kärlek till freden vägrade dessa herrar försvara demokratin med vapen. Men det finns en gräns för allting, även för kärleken till fred hos dessa mänsklighetens erfarna vänner. Chamberlain säger öppet: ankomsten av italienska och tyska soldater till den iberiska halvön skulle bryta "jämvikten" i Medelhavet. Detta kan inte tolereras! England och Frankrike var inte alls benägna att stödja den spanska demokratin, men nu, när de har hjälpt Franco att kväva den, då är de fullt beredda att med vapen stödja "jämvikten" i Medelhavet, en mystifierande teknisk term som ska tolkas som förslavarnas försvar av sina koloniala besittningar och de farleder som leder till dem.

Vi frågar ödmjukt Andra och Tredje internationalens herrar exakt vilka historiska, politiska och andra förutsättningar som krävs för att upprätta den utlovade stora alliansen till demokratin försvar i hela världen? Frankrikes regering förlitade sig på folkfronten. Folkfrontens kamp i Spanien utkämpades i demokratin namn. Vilket annat exempel kan uppfinnas där plikten att försvara demokratin skulle uppträda i en mer av behovet påkallad form? Om en "socialistisk" regering som stöddes av en "nationell front" vägrade försvara en demokrati som också stod under ledning av "socialister", då uppstår frågan om var och när kommer vilken slags regering att ta itu med uppgiften att försvara demokratin? Kanske socialdemokratins och Kominterns teckentydare ändå skulle kunna lyckas att förklara det?

I själva verket stod de två imperialistiska demokratierna, personifierade av deras härskande klasser, från allra första början helt på Francos sida; till en början trodde de bara inte på att han kunde segra, och de var rädda för att kompromettera sig genom att alltför tidigt avslöja sina sympatier. Men allteftersom Francos utsikter förbättrades, avslöjades de besuttna klassernas verkliga ansikten i de "stora demokratierna" allt tydligare, allt mer öppet, allt mer skamlöst. Både Storbritannien och Frankrike vet mycket väl att det är betydligt lättare att kontrollera kolonier, halvkolonier och helt enkelt svaga nationer genom en militärdiktatur än genom en demokratisk eller ens halv-demokratisk regim.

En allians med den konservativa [Chamberlain-]regeringen är ett lika ovillkorligt budord för den "socialistiska" småborgaren Blum som för de mest extrema reaktionärerna i den franska deputeradekammaren. Detta budord härrör från den franska börser. Englands plan i förhållande till Spanien var fastställd från allra första början: låt dem slåss, vem som än vinner kommer att behöva pengar för att återuppliva landets ekonomi. Varken Tyskland eller Italien kommer att kunna ge dessa pengar, följaktligen kommer segraren att tvingas vända sig till London, och delvis till Paris. På så sätt blir det möjligt att diktera villkoren.

Blum var ända från början helt införstådd i den engelska planen. Han kunde inte ha någon plan för egen del, eftersom hans halv-socialistiska regering var helt beroende av den franska borgarklassen, och den franska bourgeoisin av Storbritannien. Blum skrek om att fredens bevarande var en ännu heligare uppgift än att rädda demokratin. Men i själva verket dolde han det brittiska kapitalets plan. Efter att ha utfört detta smutsiga arbete, kastades han in i opposi-

tionens läger av den franska borgarklassen, och fick återigen en möjlighet att skrika om den heliga plikten att hjälpa de spanska republikanerna. Utan en billig vänsterfras, skulle han inte ha kunnat bevara möjligheterna att i ett avgörande ögonblick åter göra den franska bourgeoisin andra lika förrådiska tjänster.

Moskva-diplomaterna talar givetvis också, genom något sammanbitna tänder, till förmån för just den spanska demokrati som de har förstört med sin politik. Men i Moskva uttrycker de sig nu mycket försiktigt, eftersom de trevar efter en väg till Berlin. Moskva-bonapartisterna är beredda att förråda alla demokratier i världen, för att inte tala om det internationella proletariatet, bara för att förlänga sitt välde ytterligare en vecka. Det är möjligt att både Stalin och Hitler har börjat bluffa, båda vill skrämma Chamberlain, Daladier och t o m Roosevelt. Men om de ”demokratiska” imperialisterna inte blir skrämnda, kan bluffen gå betydligt längre än man först tänkte sig i Moskva och Berlin. För att täcka upp sina manövrer behöver Kreml-klickens hjälp av ledarna för Andra och Tredje internationalen, så mycket mera som det inte kostar särskilt mycket.

Grovt sett kan de social-patriotiska herrarna indelas i medvetna skurkar och halvt uppriktiga dårar. Det finns dock ett avsevärt antal mellan- och blandformer. Dessa herrar har tolererat den vidriga ”icke-interventions”-komedin, och på så sätt hjälpt Stalin att slakta det proletära Spanien. När det visade sig att det republikanska Spanien hade slaktats ihop med det, började de vifta med sina händer i protest, dock utan att det minsta förkasta vare sig Folkfronten eller ”demokratiernas allians”. I imperialismens ritualer besätter dessa människor alltid de mest förödmjukande och skamliga roller.

I det spanska folkets ådror finns fortfarande blod som inte spillts. Frågan vilka som kommer att förfoga över det, Hitler och Mussolini eller Chamberlain och hans franska medbrottslingar, kommer att avgöras inom en snar framtid av relationerna mellan de imperialistiska makterna. Kampen för fred, för demokrati, för ras, för auktoritet, för ordning, för jämvikt, och dussintals andra höga och ouppskattbara saker betyder kamp för en ny uppdelning av världen. Den spanska tragedin kommer att gå till historien som en episod på vägen mot förberedelserna för ett nytt världskrig. De härskande klasserna av alla schatteringar är rädda för det och förbereder sig samtidigt för det allt vad de förmår. Folkfronternas lurendrejeri används av en del av imperialisterna för att dölja sina planer för folkmassorna, medan det andra gänget använder fraser om blod, ära och ras för samma ändamål. De småborgerliga vindflöjlarna och frasmakarna gör det bara lättare för imperialisterna att förbereda krig, genom att hindra arbetarna från att se den nakna sanningen.

Från olika ändar och med olika metoder, förbereds således en ny folkslakt. Mänskligheten kan räddas från undergång och ödeläggelse endast genom att rycka loss proletariatets förtrupp från imperialismen och dess lakejer, genom en fullständigt oberoende proletär politik, genom fullständig misstro mot imperialismens ritualer, fascistiska och demokratiska, genom skoningslös kamp mot Andra och Tredje internationalen, genom att envist, systematiskt och outtröttligt förbereda den internationella proletära revolutionen!

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)